

[Udenrigsministeren.]

til at følge det arbejde, der gøres i NATO, på første hånd. Der er ikke tale om at oprette et egentligt parlamentarisk organ, et parlamentarisk råd eller lignende, der er ikke tale om at oprette et nyt organ overhovedet, der skal hverken træffes beslutninger eller påtages forpligtelser. Der er simpelthen tale om rene informationsbesøg. Flere lande, for eksempel både Norge og England, har allerede haft parlamentarikerdelegationer i Paris; der har været stor tilfredshed med disse besøg, og deltagerne har efter deres egne udtalelser og beretninger haft udbytte deraf. Jeg vil gerne sige, at regeringen ser med stor sympati på tanken om sådanne besøg og håber, at også medlemmer af dette høje ting ved regeringens eller tingets formidling vil benytte sig af de muligheder, der således er skabt for at erhverve et førstehåndskendskab til NATO.

Det er en selvfølgelig sag, at Atlant-rådsmødet i december var præget af, at det fandt sted på tærsklen til stormagtskonferencen i Berlin og umiddelbart efter det vestmagtsmøde i Bermuda, der forbedrede denne konference. Det blev fra adskillige sider — også fra dansk side — understreget i Paris, at vestmagterne måtte gøre alt, hvad der var muligt, for at Berlinkonferencen kunne føre til konkrete resultater. Der er nu kun een dag tilbage i Berlin; det er — som jeg allerede har sagt — vel endnu for tidligt at give den endelige karakteristik af dette møde; men jeg skal på grundlag af det materiale, der er til min rådighed, prøve at opsummere det hidtidige forløb af konferencen.

Det centrale spørgsmål for stormagtsdrøftelserne i Berlin har været Tyskland. Det vil ikke være muligt at hidføre nogen virkelig og varig afspænding, i hvert fald ikke i denne del af verden, før det tyske problem har fundet sin løsning. Som nabo-stat til Tyskland er ikke mindst Danmark interesseret heri. Jeg vil derfor navnlig omtale dette spørgsmål, og jeg skal iøvrigt se bort fra en omtale af konferencens dagsorden, og hvad dertil knyttede sig — et punkt, hvor vestmagterne som bekendt fra starten bøjede af for hurtigt at få konstruktive drøftelser i gang.

Efter den omfangsrige meningsudveks-

ling, der har fundet sted mellem øst og vest i de senere år, var parternes principielle stilling på forhånd kendt. Vestmagt-ernes mål kunne i korte træk siges at være: en genforening af Tyskland på grundlag af frie valg og en fastholden af det indenfor Atlantpagtens rammer tilvejebragte fælles forsvarssystem. Sovjetunionen havde også givet udtryk for ønskeligheden af en genforening af Tyskland, men genforeningen skulle ske uden forudgående afholdelse af frie valg, og det genforenede Tyskland, som nok skulle have tilladelse til at holde militære styrker, skulle neutraliseres. Endvidere har Sovjetunionens bestræbelser været rettet på at modarbejde vestmagt-ernes Atlantpolitik og på navnlig at hindre en gennemførelse af EDC-traktaten.

Der har på konferencen været stillet tre udførligt udarbejdede forslag eller planer til en løsning af spørgsmålet om Tysklands fremtid og Europas sikkerhed, nemlig hvad der kunne kaldes Edens Tysklandsplan, Molotovs Tysklandsplan og Molotovs forslag om en europæisk sikkerhedstraktat.

Edens Tysklandsplan bygger på, at en genforening af Tyskland kun bør ske under de garantier, som ligger i en forudgående afholdelse af virkelige frie valg. Valgene skulle efter den oprindelige plan finde sted under kontrol af besættelsesmagterne, men planen blev for at imødekomme Sovjetunionen modificeret derhen, at tilsynskommissionen skulle bestå af en vesttysker, en østtysker og en neutral opmand.

Den fællestyske nationalforsamling, som skulle dannes på grundlag af de frie valg, ville som sin første opgave få udarbejdelsen af en forfatning for et forenet Tyskland. Først når forfatningen var vedtaget, skulle der dannes en fællestysk regering. Denne regering ville straks få det fulde ansvar for forhandlingerne om en fredstraktat. Nogen indskrænkning i det genforenede Tysklands adgang til at slutte traktater og forbund med andre lande skulle ikke fastsættes.

På den anden side skulle det stå et forenet Tysklands regering frit for at acceptere eller afvise rettigheder og forpligtelser på det internationale område, som tilkommer eller påhviler henholdsvis forbundsrepublikken og Tysklands Sovjetzone.

Udenrigsminister Eden har hermed fremsat en konstruktiv plan, der bygger på gen-